

Een idee, een plan en een uitvoering,

Twintig jaar geleden, we kenden elkaar nog niet zo lang en hadden al een leven achter ons. Een leven dat bij mij, vanuit mijn jeugd, uit varen bestond. Jaren lang draaide het leven van ons gezin om de boot, het varend/ zeilend genieten en natuurlijk het onderhoud. Mijn vader kon goed handelen en elke boot leverde geld op bij de verkoop. In allerlei type bootjes zeilden we. In clubverband en nationaal. Op mijn 18^e kocht ik mijn eigen kajuitjachtje en zette het varen door.

Bij Mike begon het varen anders te kriebelen. Zijn vader had een vissersbootje en kocht voor de kinderen een zeilbootje om mee te varen als hij aan het vissen was. Dat zeilen dat paste Mike wel en als het gezin in de weekenden bij elkaar was, was Mike de grote afwezige, die was immers aan het zeilen. Eerst zeilde hij clubwedstrijdjes maar al snel ging hij voor het grotere goed. Zonder rijbewijs, lastig organiseren dus. Maar de voortdurende inzet loonde. Zelfs internationaal werden kampioenschappen gewonnen.

Dat wij zouden blijven varen was vanzelfsprekend. We kochten een klassieker, een zeilschip dat ooit bij de bouw in 1918 beroemd en berucht was. Gebouwd in samenspraak met Anthony Fokker die een meester was op het gebied van aerodynamica. Onze Boekanier, een U klasse, 45 m² was na haar roemrijke verleden in handen gevallen van doe-het-zelvers. Zij hadden haar een polyester jasje aangetrokken dat funest is voor de mahonie latten waar het schip van is gebouwd. Ze werd nog net op tijd gevonden door een clubgenoot van ons die haar het jasje weer uit deed en daarmee redde van de ondergang. Hij restaureerde, wij restaureerden haar opnieuw omdat een boot nou eenmaal de neiging heeft om kapot te gaan. Onze Boekanier was een prachtig schip en een wedstrijdzeiler pur sang. Echter, niet heel geschikt voor een gezin om er op uit te trekken. We gingen op zoek naar een praktischere oplossing waarmee we met 3 kinderen uit de voeten konden. Na een aantal 33 tot 36 voeters gezien te hebben viel ons oog op een Trintella 42. Liefde op het eerste gezicht. Geen nieuw schip maar daarom ondanks haar grootte voor ons betaalbaar.

Al varend op onze grote trots kwam het idee om te zijner tijd aan boord te gaan wonen. Er werd een plan gemaakt voor over 10 jaar. We zorgden goed voor onze Mrs Jones en overwogen bij elke investering of dit idee paste in het plan van onze toekomst.

Omstandigheden hebben er voor gezorgd dat we na 10 jaar nog niet aan boord konden gaan wonen. Dat was gezien onze jongste zoon van destijds 12 misschien ook wel een te voortvarende gedachte. Nu, nog 10 jaar later zijn we vertrokken. Zonder haast en met ruime kaders rond het vaarplan. Elke haven en elke tocht heeft als voornaamste richtlijn dat er genoten van kan worden.

We varen sinds 4 juli langs de Belgische en Franse kusten. Het weer is ons tot dusver zeldzaam gunstig gezind. We koesteren de plekken waar we mooie

vakantieherinneringen aan hebben en ontdekken gebieden waar we eerder in de haast voorbij voeren. Dit seizoen tot Brest. Dan steken we over naar Falmouth, Cornwall, waar we de winter aan boord blijven. Volgend jaar Weer verder aan de Franse kant. Het gebied rondom Brest en de Golf van Biscaye om van daaruit door te varen naar Spanje.

Mocht het weer omslaan dan liggen er boeken en creatieve materialen klaar om ons binnen te vermaken. We wandelen in de omgeving en leren de Franse taal beheersen. En voelen ons als god in Frankrijk.

Wil je ons volgen dan kan dat via polarsteps. Stuur even een Whatsapp naar nr 0615061935 (Roline)

Of vraag toegang via <https://www.polarsteps.com/RolineHuis Kamp?referral=true>